

gistyrelsen har leveret i forbindelse med »Energi 21«. Jeg tror, vi alle føler, at vi har fået et væsentlig bedre grundlag at drøfte tingene på baggrund af.

Jeg skal koncentrere mig om nogle enkelte punkter i min replik her.

Det første er at gøre hr. Glerups konstatering til min, nemlig at der er god overensstemmelse i dansk energipolitik mellem miljøhensyn, miljømålsætninger, forsyningsikkerhed, økonomi, eksport og beskæftigelse. Jeg synes, det virker kunstigt, når nogle ordførere her i dag har prøvet at piske en modsætning op.

Dansk energipolitik fra 1970'erne og 1980'erne og første halvdel af 1990'erne har netop været en succes ved, at man på samme tid har været i stand til at varetage flere hensyn, og det gør, at Danmark i dag har en international førerstilling og – når det drejer sig om miljø- og energieffektivitet – en langt bedre forsynings-situation, end andre lande har, en langt mindre afhængighed af udlandet, end andre lande har, og væsentlig lavere energiomkostninger i produktionen end vore konkurrenter bortset fra dem, der får billig strøm fra de gamle vandkraftværker i Sverige og Norge.

I forhold til gennemsnittet i EU ligger vi meget lavt med omkostninger, og derfor er det selvfølgelig helt forkert, når hr. Behnke og andre i dag siger, at den danske energipolitik har været meget dyr. Rent faktisk har der selvfølgelig været tale om betydelige investeringer, men også om et betydeligt afkast til det danske samfund.

Det andet punkt, jeg vil tage frem, er spørgsmålet om forsyningen. Der har været en interessant debat om den langsigtede forsynings-situation, og dér er det selvfølgelig rigtigt, som flere har været inde på, at det kan være meget vanskeligt at skønne over, hvordan forsynings-situationen vil være, når vi ser 20, 25, 30, 35 år ud i fremtiden.

Men der er for mig at se ingen tvivl om, at den linje, vi har lagt i »Energi 21«, giver mulighed for et så robust værn mod fremtidige forsyningsproblemer som tænkeligt, ved at planen satser på høj energieffektivitet, satser på egne energikilder, som jo især vil være de vedvarende energikilder, som satser på langsigtet planlægning, der giver mulighed for adgang til alternative forsyningskilder, som ikke vil være underkastet politiske omskiftelser – jeg tænker her på min aftale med den norske energiminister om gasforsyninger fra Norge – og endelig

de mange bestræbelser, der er sat i gang på transportområdet, som jo først og fremmest er det, der skaber vores afhængighed af importeret olie, og hvor man kan håbe, der kommer til at ske nogle teknologispring, og at vi får mulighed for – jeg tror, det var fru Gerner Nielsen, der var inde på det – at se langt mere nytænkning i fremtiden.

Det er rigtigt, som flere har sagt, og som trafikministeren også har understreget, at transportsektoren er et kæmpeproblem i relation til realiseringen af vores CO₂-målsætning. Havde vi ikke haft den overskridelse fra transportsektoren, som fremgår af tallene, ville vi allerede på nuværende tidspunkt have reduceret det danske CO₂-udslip med ca. 6 pct i forhold til 1988. Nu er vi nede på knap 4 pct., og det er jo en af de ting, der gør tingene vanskelige. Det gør dem imidlertid ikke nemmere, at de ordførere, der gør opmærksom på, at man ikke må laste energisektoren for transportsektorens forsømmelser, derefter slår syv kors for sig og frabeder sig enhver effektiv indsats over for transportsektorens CO₂-udslip.

Det tredje punkt, jeg vil gøre nogle bemærkninger om, er CO₂-målsætningen. Regeringen har holdt fast i 20 pct.-målsætningen. I forhold til klimaproblemets størrelse er det ikke nogen voldsom ambitiøs målsætning, men i international sammenhæng er det en meget ambitiøs målsætning, når man ser på andre landes indsats. Da vi mødtes i Berlin sidste år til det første partsmøde under klimakonventionen, var Danmark det land, der med sin 20 pct.-målsætning stod klarest i front. Vi var det land, der førte an i den internationale debat om målsætninger, og der er ingen tvivl om, at denne vedholdende indsats for reduktioner i vores eget land – med de meget høje udledningstal pr. indbygger, som Danmark har af mange gode grunde – var med til at give os en betydelig troværdighed.

Når vi ikke har fastsat mål ud over år 2005, hænger det sammen med, at en række internationale forudsætninger skal afklares. Men for at der ikke skal være nogen tvivl, vil jeg gerne understrege, at Danmark vil deltage meget aktivt og føle sig forpligtet af klimapanelets målsætninger, anbefalinger og konklusioner. Vi vil fremføre kravet om en 50 pct.s reduktion for ilandene i forbindelse med disse forhandlinger, og der er ingen tvivl om, at det vil give betydelig genlyd, at vi fra dansk side ikke bare vil føre disse synspunkter frem, men også vil sandsynliggøre, at de er mulige at realisere i et land som